

“Schaak”, schreeuwt het publiek!

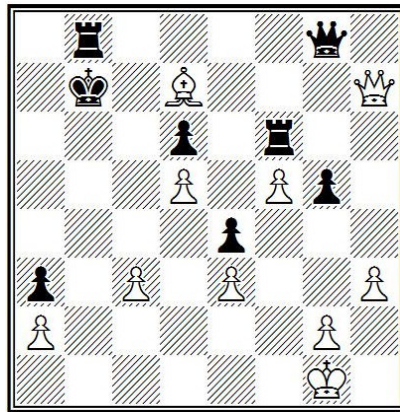
Van 9 tot 25 januari vindt in Wijk Aan Zee weer het meest prestigieuze schaaktoernooi ter wereld plaats: het Tata Steel toernooi. Schaakliefhebbers gaan ervan smullen en gaan de partijen als het even kan op de voet volgen. Daarbij nemen ze voor lief dat ze bij tijd en wijle een tijd moeten wachten voor de schakers hun zetten gedaan hebben. In sommige fases van de partij denken de topschakers rustig soms wel een half uur na over een zet. Het publiek volgt de partijen, met deskundig en amusant commentaar. Ook zij hebben geen probleem met het trage tempo en het feit dat in de speelzaal serene stilte is geboden, om de grootmeesters niet in hun concentratie te storen.

Om het schaken populair te maken bij een groot publiek is misschien een andere aanpak vereist. Zo vroegen Ad Bruijns en Kees van Hogeloon zich af, toen ze naar het WK darts keken: “Wat als we een schaaktoernooi nu ook eens zo zouden aanpakken?” Twee schakers die een partij spelen in rapid- of snelschaaktempo, toegejuicht door een levendig publiek, met een commentator die de boel eens flink opzweept. Natuurlijk roept hij dan niet “One hundred and eighty!!!”, want dat zou nergens op slaan tijdens een schaakpartij, maar bijvoorbeeld: “En hij geeft schaak!!!”, waarop het publiek luidskeels meejoelt. Grote opwinding als één van de twee een pion wint, nog groter als een stuk sneuvelt en de zaal explodeert als er mat gegeven wordt. De wedstrijd is dan niet klaar, want er wordt een serie van, we noemen maar wat, 5 of 7 partijen gespeeld. Een schaars geklede dame loopt rond met een bordje dat aangeeft welke ronde gespeeld gaat worden en aan de andere kant, om de dames in het publiek een aangename avond te bezorgen, een chippendale die hetzelfde doet. Het is even wennen voor schakers om in zo'n omgeving te spelen, maar het zal de uitstraling van de sport zeker ten goede komen.

Het schaakpubliek van de toekomst?

En hoe zou het publiek reageren als het volgende op het bord zou gebeuren?

44.Ld7-c8++!!

En wit wint de dame. Een prachtige zet, die de fans van de witspeler tot uitzinnige vreugde drijft en de fans van de zwartspeler tot intens verdriet. Dit fragment komt echter uit een partij tussen James Mason en Szymon Winawer, gespeeld in Wenen in het jaar 1882. Geen juichend publiek dus en geen volgers op internet. Maar wel een moment waar de schaakliefhebbers ook vandaag de dag nog van smullen. En over 100 jaar nog. Want ook zonder de boel op te pimpen zal de schaaksport het hedendaagse ADHD-tijdperk wel overleven...